

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

GVO / 2012 / 6 / ... / 14 maart 2012

Inzake ..., wonende te ...,
 bijgestaan door ..., advocaat,

 verzoekende partij,

tegen inrichtende macht vzw ..., met maatschappelijke zetel te ...,
 vertegenwoordigd door ..., voorzitter,
 bijgestaan door ..., advocaat,

 verwerende partij.

Met een aangetekende brief van 28 februari 2012 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van de Inrichtende macht VZW ..van 13 februari 2012 waarbij verzoeker bij hoogdringendheid preventief wordt geschorst voor de duur van het tuchtonderzoek.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker is vast benoemd leraar Nederlands, geschiedenis en Latijn.

Via een aangetekend schrijven van 25 januari 2012 neemt het schoolbestuur kennis van een klacht.

Met een aangetekende brief van 27 januari 2012 wordt aan verzoekende partij meegedeeld dat er een tuchtonderzoek werd ingesteld.

Met een aangetekend schrijven van 27 januari 2012 wordt aan verzoekende partij meegedeeld dat hij preventief wordt geschorst bij hoogdringendheid met ingang van heden en voor de duur van het tuchtonderzoek. Verzoekende partij wordt opgeroepen voor verhoor op 3 februari 2012. De schorsing bij hoogdringendheid wordt als volgt gemotiveerd: *“De maatregel werd genomen om volgende redenen: een klacht over herhaald buitensporig gewelddadig gedrag (onder andere op 17/01/2012 en 23/01/2012) ten aanzien van ..., leerling uit de eerste Latijnse C klas. In afwachting van het verdere*

tuchtonderzoek aangaande deze feiten en zonder uitspraak te doen over schuld of onschuld, achten wij het voor de veiligheid van de leerlingen en voor het goede verloop van het onderzoek noodzakelijk u preventief te schorsen bij wijze van bewarende maatregel.”

Met een schrijven van 13 februari 2012 wordt aan verzoekende partij meegedeeld dat de preventieve schorsing bij hoogdringendheid voor de duur van het tuchtonderzoek bevestigd wordt. De motivering daarvan is de volgende: *“De feiten naar aanleiding waarvan het tuchtonderzoek werd opgestart en op basis waarvan de preventieve schorsing bij hoogdringendheid werd uitgesproken zijn, indien bewezen, zwaarwichtig aangezien zij betrekking hebben op de fysieke en psychische veiligheid van de aan u toevertrouwde leerlingen. In afwachting van het verdere tuchtonderzoek en de tuchtuitspraak ten gronde, acht de inrichtende macht uw aanwezigheid niet verenigbaar met de goede werking van de school.”*

Met een aangetekend schrijven van 28 februari 2012 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van 13 februari 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingesteld.

23. Over het verloop van de procedure

Met een aangetekend schrijven van 5 maart 2012 maakt verwerende partij het verweerschrift over alsook de stukken van het dossier.

De Kamer van beroep hoort de partijen in openbare zitting op 14 maart en herneemt de beraadslaging op 20 maart.

4. Over de grond van de zaak

4.1. De bestreden beslissing van 13 februari 2012 is ondertekend door de voorzitter van de raad van bestuur “Namens de Inrichtende Macht”. Ook inhoudelijk is de beslissing opgesteld als uitgaande van de Inrichtende Macht. Uit het dossier blijkt echter dat de inrichtende macht de verdere afhandeling van de preventieve schorsing en de tuchtprocedure had opgedragen aan een tuchtcommissie (ontwerpnotulen raad van bestuur van 2 februari 2012). Het is ook deze commissie die het tuchtverhoor heeft afgenomen. Ter zitting verklaart de voorzitter formeel dat ook de beslissing tot bevestiging van de preventieve schorsing enkel door de leden van de tuchtcommissie is genomen en niet ook door andere leden van de inrichtende macht. De verwerende partij legt echter geen document voor en biedt ook niet aan dat te doen, waaruit blijkt dat enkel de leden van de tuchtcommissie de beslissing van 13 februari 2012 hebben genomen. Het

feit dat een brief van 27 februari 2012 waarin het einde van het tuchtonderzoek wordt meegedeeld, nu wel ondertekend is door de voorzitter “Namens de tuchtcommissie van de Inrichtende Macht” is niet van aard om duidelijkheid te geven over de juiste gang van zaken bij het opleggen van de preventieve schorsing op 13 februari 2012.

4.2. In eerdere beslissingen heeft de Kamer van beroep overwogen dat het recht om gehoord te worden, als onderdeel van het recht van de verdediging, essentieel het recht inhoudt om zich ten aanhoren van wie als tuchtoverheid zal optreden te verweren tegen de ten laste gelegde feiten, de beschuldigingen tegen te spreken en zowel het bestaan als de kwalificatie ervan te betwisten. Dit recht wordt aan het personeelslid uitdrukkelijk toegekend in artikel 8, § 2 van het tuchtbesluit. Uit dit recht volgt dat enkel kunnen beslissen over de tuchtstraf personen die ook het personeelslid hebben gehoord. Het recht van verdediging zou immers worden uitgehold indien aan de tuchtbeslissing zou worden meegewerkt door leden van het beslissend orgaan die het verhoor niet of niet volledig hebben kunnen aanhoren (zie P. Lemmens en D. D’Hooghe, *Het recht van verdediging in tuchtzaken*, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, p. 49 met verwijzing naar de rechtspraak ter zake).

In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, waar de Kamer van beroep zich in het verleden heeft bij aangesloten, wordt een dergelijke schending van de rechten van de verdediging ook ambtshalve opgeworpen (zie o.m. Kamer van Beroep GVO./1995/7, 14 juni 1995; GVO/2008/3, 12 maart 2008; ook GOO./2001/90, 16 mei 2001).

De Kamer is van oordeel dat de inherente motivering voor deze rechtspraak bij het nemen van de tuchtbeslissing evengoed geldt voor het opleggen of bevestigen van een preventieve schorsing na verhoor. Nu de verwerende partij niet aantoont dat de rechten van de verdediging op dit punt werden geëerbiedigd, oordeelt de Kamer van beroep ambtshalve dat de beslissing van 13 februari 2012 moet worden vernietigd.

4.3. In zijn arrest nr. 155.470 van 23 februari 2006 inzake Van Roussel heeft de Raad van State geoordeeld dat de bevoegdheid van de Kamer van beroep om te beslissen in laatste aanleg, inhoudt dat het beroep devolutieve werking heeft. Daardoor is het dossier definitief onttrokken aan het eerst beslissende orgaan. De Raad overweegt dat ‘in laatste aanleg’ beslissen “geen ruimte laat voor een terugverwijzing van de zaak naar het in eerste aanleg beslissend bestuur of voor het herleven van diens beslissingsbevoegdheid”. Daarmee komt een einde aan de vroegere rechtspraak die inhield dat bij een herstelbare procedurefout, zoals een (mogelijke) discrepantie tussen de samenstelling van het orgaan dat het verhoor heeft verricht en datgene dat de beslissing genomen heeft, de inrichtende macht het dossier kon hernemen op het punt waar het fout liep.

Het komt deze de Kamer derhalve toe om zelf het dossier te gronde te behandelen, met rechtzetting van de in eerste aanleg gemaakte nog herstelbare fout. Op de zitting van 14 maart wordt verzoekende partij uitvoerig gehoord over wat haar ten laste wordt gelegd en over haar verweer dienaangaande.

4.4. Verwerende partij voert aan dat na het horen van de verzoeker de hoogdringendheid niet meer aan de orde zou zijn. Dat zou elke zin ontbreken aangezien de ondergane dagen preventieve schorsing al achter de rug zijn. Bovendien werpt de verwerende partij op dat de verzoekende partij enkel beroep heeft aangetekend tegen de na verhoor genomen beslissing van 13 februari 2012 en niet tegen de voor verhoor bij hoogdringendheid op 27 januari 2012 opgelegde preventieve schorsing. De hoogdringendheid zou daardoor niet meer kunnen worden betwist door de verzoekende partij.

De Kamer kan de verwerende partij hierin niet volgen. De beslissing van 13 februari 2012 bevestigt “de preventieve schorsing bij hoogdringendheid, die inging op 31 januari 2012”. De beslissing heeft daarmee terugwerkende kracht tot voor het verhoor. In een eerdere beslissing heeft de Kamer geoordeeld dat de beslissing na verhoor en gelet op het verhoor als een nieuwe beslissing moet worden beschouwd die, wanneer zij de beslissing bij hoogdringendheid inhoudelijk herneemt, geacht moet worden de eerste beslissing op te slopen of te vervangen. De periode van preventieve schorsing voor het verhoor moet worden geacht haar rechtsgrond te vinden in de tweede beslissing die genomen is na verhoor. De ordemaatregel kan immers niet voor eenzelfde periode op twee verschillende rechtsgronden gesteund zijn. Omdat de beslissing van 13 februari 2012 terugwerkt tot 31 januari 2012 en de verlopen periode van preventieve schorsing incorporeert, zullen de bezwaren die kunnen worden ingebracht tegen de eerste beslissing in principe ook rechtsgeldig kunnen worden ingebracht in het beroep tegen de tweede beslissing voor zover die de eerste beslissing herneemt.

4.5. De interpretatie als zou het feit dat de bij hoogdringendheid ondergane dagen preventieve schorsing al achter de rug zijn meebrengen dat een betwisting van de hoogdringendheid alle zin zou ontberen, acht de Kamer niet aanvaardbaar. Dit zou de regel dat preventieve schorsing bij hoogdringendheid de uitzondering is en telkens vanuit de feitelijke gegevens moet worden verantwoord, totaal uithollen. Personeelsleden zouden over geen enkel verweer beschikken tegen een onverantwoord zonder verhoor opgelegde preventieve schorsing van zodra die na verhoor hernomen werd. Een personeelslid heeft er nochtans alle belang bij om te betwisten dat een negatieve beslissing bij hoogdringendheid kon worden genomen, die hoe dan ook de na verhoor te nemen beslissing altijd zwaar zal kunnen beïnvloeden.

Daartegen kan, naar het oordeel van de Kamer, niet worden opgeworpen dat de preventieve schorsing bij hoogdringendheid in principe een voor beroep vatbare beslissing is zoals ook blijkt uit het door de verwerende partij aangehaalde arrest van de Raad van State (R.v.St. nr. 93.390, 19 februari 2001). Een dergelijk beroep kan zinnig zijn wanneer de inrichtende macht het bij die ene beslissing laat en geen aanstalten maakt om tot verhoor over te gaan. Maar van het personeelslid kan niet verwacht worden dat het een zelfstandig extern beroep tegen de preventieve schorsing bij hoogdringendheid zou instellen, wetend dat het enkele dagen later in zijn verweer zal gehoord worden. De betrokkene moet dan wel in het verhoor kunnen gehoord worden in zijn verweer tegen het hoogdringend karakter. In casu heeft de verzoekende partij ook op 2 februari 2012, dit is de dag voor het verhoor, overigens schriftelijk meegedeeld dat zij de maatregel tot ‘preventieve schorsing bij hoogdringendheid’ betwistte, “zo formeel als ten gronde”.

4.6. Dat de beslissing na verhoor de bij hoogdringendheid genomen beslissing die volgens de beslissing van 13 februari effectief inging op 31 januari, incorporeert en terugwerkt tot laatstgenoemde datum, impliceert dat de verwerende partij van oordeel was dat de hoogdringendheid terecht werd ingeroepen. Een personeelslid kan vooraleer het verhoord wordt immers enkel preventief geschorst worden indien daarvoor de hoogdringendheid geldt (art. 5 van het tuchtbesluit van 22 mei 1991).

Verzoekende partij betwist het hoogdringend karakter van de genomen maatregel. Zij stelt vragen bij het ogenblik waarop de inrichtende macht op de hoogte was van de ten laste gelegde feiten en roept in dat verzoeker nog enkele dagen in de school is kunnen blijven lesgeven nadat de feiten aan de directie en de inrichtende macht bekend waren.

Verwerende partij stelt dat de directeur de verzoeker toegang ontzegd heeft tot de klas van de betrokken leerling op 26 januari, dat de inrichtende macht de beslissing genomen en verstuurd heeft op 27 januari, dat 28 en 29 januari een weekend vormen, 30 januari een dag waarop de verzoeker op een stakingsdag afwezig was en op de eerste nuttige dag van 31 januari de toegang tot de school werd geweigerd.

De Kamer hecht belang aan het feit dat de verzoeker onmiddellijk de toegang tot de betrokken leerlingengroep ontzegd werd. De Kamer acht het geloofwaardig dat de brief met de klacht van de ouders de voorzitter van de inrichtende macht via de directeur heeft bereikt op 26 januari. Of de brief al of niet aangetekend werd verstuurd heeft daarbij naar het oordeel van de Kamer niet het gewicht dat de verzoekende partij daar aan toekent. De Kamer ziet in de werkwijze van de verwerende partij gaan gegevens die het inroepen van de hoogdringendheid ongeloofwaardig zouden maken.

Voortbouwend op deze gegevens is de Kamer van beroep, beslissend in laatste aanleg, van oordeel dat de brief van de ouders van de betrokken leerling in die mate alarmerend was voor de veiligheid van de leerlingen dat een preventieve schorsing bij hoogdringendheid verantwoord is. De verwijdering uit de klas van de leerling en uit de school in haar geheel is een redelijke beslissing in afwachting van verder onderzoek naar de feiten.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke

personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 28 september 2011;

Bij geheime stemming en met unanimiteit,

Artikel 1.

De beslissing tot het opleggen van de preventieve schorsing van 13 februari 2012 wordt vernietigd.

Bij geheime stemming en met meerderheid van stemmen (3/2)

Artikel 2.

De preventieve schorsing met effectieve ingang op 31 januari 2012 en voor de duur van het tuchtonderzoek wordt opgelegd.

Brussel, 20 maart 2011.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer R. VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouw B. VAN DE STEENE en de heren A. JANSSENS en P. WILLE, vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heer P. VERCRUYSSSE, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

De heer F. STEVENS, plaatsvervangend secretaris en mevrouw K. DE BLEECKERE, secretaris;

Na loting om de pariteit onder de geledingen te herstellen neemt mevrouw B. Van De Steene niet deel aan de stemming over art. 1. Zij neemt niet deel aan het overleg en de stemming over art. 2.

De plaatsvervangend secretaris,
F. STEVENS

De secretaris
K. DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN